

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 18/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 150/2017 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2018 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 39357/2018/61/163 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 150/2017 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2018 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39357/2018/61/163.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 1 T 91/2017-267 z 15. novembra 2017 uznal vinným [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“) z prečinu usmrtenia sťažovateľovho brata pri dopravnej nehode. Obžalovanému bol za tento čin súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý si mal odpykať v ústave s minimálnym stupňom stráženia.

3. Na základe odvolania obžalovaného krajský súd rozsudkom č. k. 23 To 150/2017-282 zo 6. februára 2018 zrušil prvostupňový rozsudok v časti výroku o treste a sám v tejto časti rozhodol tak, že obžalovaného odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Iné výroky rozsudku okresného súdu ostali rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

4. Všeobecné súdy v danej trestnej veci s osobou sťažovateľa konali ako s poškodeným, t. j. stranou tohto trestného konania.

5. V prvom rade sťažovateľ považuje za nesprávne, pokiaľ okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody aj za použitia ustanovení § 36 písm. j), l) a n) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), teda za použitia poľahčujúcich okolností spočívajúcich v tom, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, priznal sa k spáchaniu trestného činu, trestný čin úprimne oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

6. Nestotožnil sa ani s týmito závermi krajského súdu:

„... - zomrelý brat [REDAKOVANÉ] vytvoril kolíznu situáciu

- k nehode došlo v neosvetlenom úseku cesty

- že aj pri jazde dovolenou rýchlosťou by bolo možné zabrániť zrážke len pri intenzívnom brzdení

- z kamerového záznamu dopravnej nehody vyplynulo, že v čase dopravnej nehody bol obžalovaný jazdiaci v obci oslnený diaľkovými svetlami oproti idúceho vozidla, pričom poveternostné podmienky boli zlé, snežilo a miesto bolo len slabo osvetlené. Stav vozovky, ktorá bola v danom úseku veľmi úzka bol taký, že z oboch strán bola ešte zúžená na okrajoch sa nachádzajúcimi pásmi snehu. Poškodený ako chodec idúc na nesprávnej pravej strane vozovky sa vyhýbal oproti idúcemu vozidlu doprava, pričom sa následne vrátil do vozovky, bez toho aby sa pozrel doľava. Vošiel do jazdného pruhu obžalovaného, ktorý už bol v tom čase oslnený oproti idúcim vozidlom, a teda chodca nemohol vidieť.

- ani pri rýchlosti 50 km/h by sa zrážke nedalo zabrániť.“

7. Z dôkazu – videozáznamu zachytávajúceho nehodu je podľa sťažovateľa zrejmé, že „v danom čase nesnežilo, na krajoch cesty nebol sneh, brat nevošiel do vozovky, šiel po kraji, obžalovaný vôbec nebrzdil. Obžalovaný nebol osvetlený nakoľko v čase kedy sa rútil autom na brata nešlo oproti žiadne vozidlo. Z kamerového záznamu je zrejmé, že brat sa pred nehodou inému idúcemu autu vyhýbal a zostal na kraji cesty. Šiel opatrne... Cesta bola osvetlená. Navyše... si na SHMU zistili, že v ten deň určite nesnežilo... vozovka bola v danom čase riadne osvetlená. Je to priamo na kamerovom zázname.“

8. Sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu „obsahuje absolútne nepravdivé a tendenčne uvádzané skutočnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú absolútne neprijateľné... Krajský súd Trenčín jednoznačne pochybil, keď v prospech obžalovaného doslova produkuje skutočnosti a skresľuje celú situáciu, ktorá je absolútne v rozpore s vykonaným dokazovaním a závermi Okresného súdu Považská Bystrica.“

9. Pretože sťažovateľ ako poškodený nemal „možnosť podať riadny ani mimoriadny opravný prostriedok“, obrátil sa spolu s ďalšími osobami „podnetom na Ministerstvo

spravodlivosti SR, aby minister spravodlivosti podal proti vyššie špecifikovaným rozsudkom dovolanie, a to z dôvodu, že Rozsudok Krajského súdu Trenčín 23 To/150/2017 zo dňa 06. 02. 2018 tendenčne a účelovo vychádza z nepravdivých a skreslených údajov, ktoré sú v priamom rozpore so skutočným stavom veci a v priamom rozpore so skutkovým stavom ako ho ustálil Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1 T/91/2017... Ministerstvo spravodlivosti SR... podnet listom zo dňa 07. 05. 2018 odložilo z dôvodu, že podľa neho nie sú splnené podmienky na podanie dovolania, nakoľko sme poukazovali len na výrok o treste. Opakovaný podnet, ktorý smeroval aj proti vine obžalovaného zo dňa 18. 05. 2018 bol listom zo dňa 29. 06. 2018... tiež odložený, nakoľko ani čo do výroku o vine ani treste nie sú dané dôvody na podanie dovolania.“.

10. *Slovami sťažovateľa „Tým, že súd aj keď len odvolací skresľuje závažným spôsobom skutočnosti, za ktorých sa mala smrteľná autonehoda stať, mám zato, že boli porušené moje práva na spravodlivý proces a riadne odôvodnenie meritórneho rozhodnutia.“.*

11. *Sťažovateľ sa podaním označeným ako „Podnet ku skutočnostiam odôvodňujúcim k podaniu Dovolania zo strany Ministra spravodlivosti SR“ obrátil aj na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá ho však prípisom č. k. XVI/1 Pz 370/18/1000-3 z 12. júla 2018 odložila vzhľadom na to, že nebol „daný zákonný dôvod pre konanie generálneho prokurátora SR“.*

12. *Podľa názoru sťažovateľa je „neakceptovateľné, že Krajský súd v Trenčíne úplne pozmenil skutkový stav veci a Minister spravodlivosti SR uvedené nerieši aj keď... bol oprávnený vo veci podať dovolanie“.*

13. *Ďalšia výčitka sťažovateľa smeruje k tomu, že mu rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 To 150/2017 zo 6. februára 2018 nebol riadne doručený poštou, ale „krátkou cestou prostredníctvom infocentra“ až po tom, ako sa jeho doručenia domáhal na okresnom súde.*

14. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy, na účinný opravný prostriedok v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Krajským súdom Trenčín č. k. 23 To/150/2017 a Ministerstvom spravodlivosti SR č. k. 39357/2018/61/163 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 23 To/150/2017 zo dňa 06. 02. 2018 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3. Krajskému súdu Trenčín sa prikazuje konať bez toho, aby zasahoval [REDAKOVANÉ]... do jeho základných práv špecifikovaných v tomto náleze.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie 17.000 EUR..., ktoré sú Krajský súd Trenčín a Ministerstvo spravodlivosti SR povinní vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto Nálezu Ústavného súdu SR.

5. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 EUR...“

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

21. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6

ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 150/2017 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2018 a postupom ministerstva spravodlivosti v konaní vedenom pod sp. zn. 39357/2018/61/163, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových záverov, ktoré nemali žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní (resp. tieto mali byť v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z dôkazných prostriedkov), ako aj tým, že ministerstvo spravodlivosti za takejto situácie nevyhovelo podnetu sťažovateľa podať dovolanie v tejto trestnej veci.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

24. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného ústavou a práv zaručených dohovorom postupom a rozhodnutím krajského súdu

25. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

26. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 203/2010). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

27. Z obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že toto bolo vyhlásené 6. februára 2018. O jeho obsahu sa sťažovateľ dozvedel najneskôr 28. marca 2018, keď podal podnet ministerstvu spravodlivosti na podanie dovolania proti tomuto rozhodnutiu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne.

28. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy. Preto podnet na podanie dovolania nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03, I. ÚS 203/2010). Z platnej právnej úpravy, resp. z argumentačného priestoru jej vymedzeného je podľa presvedčenia ústavného súdu nevyhnutné určenie začiatku plynutia uvedenej subjektívnej lehoty pri opatrení alebo inom zásahu do práv sťažovateľa interpretovať rigorózne, t. j. takou dikciou, že sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa sťažovateľ pri zachovaní postupu *lege artis* o takomto opatrení alebo inom zásahu dozvedieť mohol a mal. Možnosť dozvedieť sa o opatrení alebo inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa je totiž podľa názoru ústavného súdu potrebné posudzovať pri rešpektovaní objektívneho hľadiska vychádzajúceho z požiadavky, že sťažovateľ musí venovať opatreniam alebo iným zásahom, ktorými mohli byť porušené jeho základné práva alebo slobody, náležitú pozornosť (obdobne I. ÚS 522/2017).

29. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 16. augusta 2018 (na poštovú prepravu podaná 15. augusta 2018). Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s postupom a rozhodnutím krajského súdu domáhal jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno počítať od doručenia v poradí druhého (a zároveň ostatného) prípisu ministerstva spravodlivosti z 29. júna 2018, ku ktorému došlo 6. júla 2018, pretože podanie mimoriadneho dovolania je výhradným právom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), a teda nie je pre účastníka – stranu súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani iným účinným prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

30. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 To 150/2017 zo 6. februára 2018 a postupom jeho vyhláseniu predchádzajúcim odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného ústavou a práv zaručených dohovorom postupom ministerstva spravodlivosti

31. Sťažovateľ namietal porušenie svojich (ním označených) práv aj postupom ministerstva spravodlivosti, ktoré jeho dva podnety na podanie dovolania prípsmi zo 7. mája 2018 a 29. júna 2018 odložilo z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho podanie.

32. V prípise č. 39357/2018/61/163 zo 7. mája 2018 ministerstvo okrem iného uviedlo:

„Z podnetu na podanie dovolania... jasne vyplýva, že tento nesmeruje proti výroku o vine a s ohľadom aj na vykonané dokazovanie a predovšetkým na priznanie viny zo strany obvineného je možné tento výrok považovať za zákonný.

V tomto zmysle potom v prípade námietky ohľadom nesprávneho výroku o uloženom treste je možné postupovať výhradne len v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu... Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa...

Krajský súd... pri výmere trestu rovnako ako súd prvého stupňa vychádzal z trestnej sadzby ustanovenej v § 149 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 2-5 rokov. Taktiež rovnako ako súd prvého stupňa prihliadol aj na poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j), písm. l) a písm. n) Trestného zákona a pri prevahe poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona ukladal trest odňatia slobody 2 roky až 3 roky a 4 mesiace.

Z uvedeného je zrejmé, že súd v danej veci nepochybil v prípade uloženia trestu v rámci zákonnej trestnej sadzby a s ohľadom na splnenie podmienok v rámci § 49 Trestného zákona nepochybil ani v prípade uloženia podmieneného trestu.

Vo vzťahu k námietke... priznania poľahčujúcich okolností možno podotknúť, že v danej situácii aj v prípade, ak by súd neprihliadal na poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j) a písm. n) Trestného zákona, by prevažoval pomer poľahčujúcich okolností v prospech obvineného, nakoľko priťažujúca okolnosť v predmetnom prípade zistená nebola.

Vzhľadom na to, že v danom prípade nebolo zistené porušenie zákona vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23 To/150/2017 zo dňa 06. 02. 2018, bol podnet na podanie dovolania odložený.“

33. V odpovedi na „Opakovaný podnet“ sťažovateľa (a ďalších) „ku skutočnostiam odôvodňujúcim k podaniu Dovolania zo strany Ministra spravodlivosti SR“ ministerstvo v prípise č. 39357/2018/61/163 z 29. júna 2018 uviedlo:

„V danej veci je... potrebné podotknúť, že podnet na podanie dovolania smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu. Toto rozhodnutie sa však zaoberalo len odvolaním obžalovaného vo vzťahu k výroku o uloženom treste. Závery krajského súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia, ktoré sú prezentované aj v opakovanom podnete na podanie dovolania a ktoré sú namietané poškodenými, boli konštatované súdom len za účelom odôvodnenia zmeny výroku o uloženom treste vo vzťahu k obvinenému. Je preto zrejmé, že tieto závery sa týkajú výlučne len výroku o treste a nijakým spôsobom nezasahujú do výroku o vine.

...ako bolo konštatované aj v minulej odpovedi na skoršie podanie, rozhodnutie krajského súdu sa vzťahuje výlučne na výrok o treste, pričom aj s ohľadom na priznanie viny obvineným v konaní pred okresným súdom možno výrok o vine považovať za zákonný...

...nie je možné privoliť konštatovaniu v podnete o tom, že proti výroku o vine je v danom trestnom konaní možné podať dovolanie aj z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku.

Zároveň vo vzťahu k námietke ohľadom toho, že minister spravodlivosti môže podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku podať v danej veci dovolanie aj z iných dôvodov ako je dôvod podľa ods. 1 písm. h, je potrebné podotknúť, že § 371 ods. 2 Trestného poriadku vyjadruje samostatný dovolací dôvod, ktorým sa rozširuje právomoc ministra spravodlivosti o podanie dovolania aj v prípade rozhodnutia o väzbe (§ 72 ods. 1), o podmienenečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienenečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienenečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na zákonnom stanovené prípady a rozhodnutia v ňom uvedené.

Vo vzťahu k výroku o treste možno preto opakovane ako v predchádzajúcej odpovedi ministerstva na skoršie podanie poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na stanovisko pod sp. zn. Tpj/46/2010 zo dňa 14. 06. 2010, podľa ktorého pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Opakovane možno konštatovať, že krajský súd ako súd odvolací pri výmere trestu rovnako ako súd prvého stupňa vychádzal z trestnej sadzby ustanovenej v § 149 ods. 2

Trestného zákona vo výmere 2 - 5 rokov. Taktiež rovnako ako súd prvého stupňa prihliadol aj na poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j), písm. l) a písm. n) Trestného zákona a pri prevahe poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona ukladal trest odňatia slobody 2 až 4 roky.

Z uvedeného je zrejmé, že súd v danej veci nepochybil v prípade uloženia trestu v rámci zákonnej trestnej sadzby a s ohľadom na splnenie podmienok v rámci § 49 Trestného zákona nepochybil ani v prípade uloženia podmiennečného trestu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, bol opakovaný podnet na podanie dovolania odložený.“

34. V zmysle stabilizovanej judikatúry ústavného súdu podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. I. ÚS 585/2012, I. ÚS 73/2015, I. ÚS 417/2015, II. ÚS 827/2014, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010).

35. Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním spôsobiť namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale ani práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa ministerstvo spravodlivosti jeho podnetom zaoberalo, náležite sa s ním vysporiadalo a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumelo, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý

nemožno označiť za arbitrárny, očividne zjavne neodôvodnený alebo ústavne neakceptovateľný (m. m. III. ÚS 214/2010, I. ÚS 522/2017, I. ÚS 118/2017).

36. Z citovaných častí oboch prípisov ministerstva spravodlivosti totiž jasne vyplýva, že toto sa zaoberalo všetkými (okrem iných aj) sťažovateľom predstretými otázkami relevantnými pre rozhodnutie vo vzťahu k podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku v danej trestnej veci, avšak nevzhliadlo žiadnu skutočnosť, ktorá by opodstatňovala takémuto podnetu vyhovieť. A čo je z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany dôležitým, ministerstvo spravodlivosti ním zaujatý postoj k podnetu a opakovanému podnetu sťažovateľa (a ďalších) dostatočne presvedčivo odôvodnilo.

37. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom ministerstva spravodlivosti, v konkrétnom prípade nemôže podľa ústavného súdu zakladať namietané porušenie ním označených práv. V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2019